

מרב שין בן-אלון | הצהרת אמנית

אני אמנית וכותבת העובדת בציור, רישום, קולאז', מיצב, כתיבה ווידאו.

ליבת היצירה שלי עוסקת בהתחקות אחר "עקבות של טראומה". דרך אתרים כמו הגוף הנשי, חללים ארכיטקטוניים, ארכיונים, ו found imagery.

הגוף, ובעיקר הגוף הנשי נוכח ביצירה מתחילת דרכי. בסדרת ציורי הטבור המוקדמת, הדימוי משמש אותי לייצוג הצלקת של טראומת הלידה - ה"סזורה" (על פי פרויד ובירון). הגוף ביצירה שלי הוא בו זמנית הדימוי עצמו ומנגנון פעולה שדרכו אני חווה ומפענחת דימויים.

הגוף קשור אצלי לתפישת החלל הנחוה כארכיון לא היררכי בדומה לגוף הזוכר את עקבות המעשים שנעשו בו. זהו ארכיון המצריך קריאה שאינה מבוססת מחקר מדעי או היסטורי, אלא חקירה ויזואלית היוצרת ייצוג למה שסמוי מתחת לשכבות.

חלק גדול מהדימויים בעבודה שלי מבוססים על מקור צילומי. לעיתים אני עצמי מצלמת את הדימוי, ולעיתים אני נחשפת לארכיון תצלומים קיים. אני עוסקת בארכיונים שאני מזהה בהם פצע חי, גופני, מדמם.

פרקטיס היצירה שלי מבוסס על transition. הדימוי עובר תנועה של פירוק, הרכבה חיבור, ושוב פירוק ובנייה מחדש. בתוך המהלך הזה הוא נע בין חומרי לדיגיטלי, בין דימוי רפאים לטקטילי, מפוזיטיב לנגטיב ובין רמות שונות של ייצוג.

בעבודות המשך (time-based) שלי; ספרי האמנית ועבודות הוידאו, העריכה משמשת מנגנון מרכזי המאפשר לי ליצור תנועה מעברית בין מדיומים ובין דימויים. חיבור בין אלמנטים שנוצרו בנפרד מוליד יצירת יחסים חדשים מתוך נתק. זוהי פעולה המבוססת על הכרה בפער, חיוניותו, בחוסר האפשרות להתגבר עליו ובהכרה בו כסזורה שהיא בו זמנית פעולה ותוכן.

הפרקטיקה שלי נעה בין פעולה חומרית לחשיבה מושגית, ומציעה קריאה שאינה לינארית. היא פועלת בתוך שיח עכשווי על טראומה, ארכיון וייצוג, אך גם מבקשת להסיט אותו, דרך התעקשות על החוויה הגופנית והחזותית כאתר של ידע.

הארכיון בעבודתי עובר המרה מעובדה לעקבה, ממידע לפצע.